

Nieuwsbrief 55

Maart 2016

Kenia

Lodwar

Beste allemaal.

Na twee jaar zijn we terug geweest in Lodwar. Tijdens ons verblijf van 6 weken hebben we een goede indruk gekregen van het reilen en zeilen in de projecten voor dove kinderen, hulp aan ouderen en de dagopvang van de meervoudig gehandicapte kinderen.

Het doel van ons bezoek was na te gaan hoe de projecten er voor stonden, wat zijn de problemen en hoe gaan we verder vooral ook met de financiële ondersteuning.

We kregen de beschikking over "ons" huisje op de heuvel. Een prachtig uitzicht over Turkana, meestal wat wind en ook onze trouw Jane was weer present om te koken en andere zaken te doen. De medewerkers van Ewoi hadden het huis grondig schoongemaakt en de schilder en timmerman wat laten repareren. Alles zag er prima uit.

De samenwerking met Bischop Dominic, Tony, steunpilaar van de Bischop, Agnes en Tata en de medewerkers van beide projecten was uitstekend.

De stad Lodwar heeft sinds enige tijd geasfalteerde wegen en men is nog bezig om wegen te repareren. Echter de grote doorgaande weg naar het noorden is voor de verantwoordelijkheid van de landelijke overheid en daar wordt niets aan gedaan. Dit is de belangrijke weg waar al het zware verkeer over moet om in Soedan te komen. Onbegrijpelijk dat er zo weinig aandacht aan dit gebied wordt besteed door de landelijke overheid.

Er zijn de laatste jaren veel scholen voor voortgezet onderwijs bijgekomen, vooral privé scholen. Er blijft grote behoefte is aan technische kennis, maar die vorm van onderwijs is nog steeds niet in trek bij de jeugd. Het onderwijs wordt elk jaar duurder.

Zoals we al wisten was het heet, maar nu was het uitzonderlijk warm. De hoogste temperatuur die we gemeten hebben was 38,6 in de schaduw. De eerste dag lag de thermometer in de zon, maar . knapte omdat het te heet werd.

Dus vroeg beginnen en een lange middag pauze. Honderden bomen, die op de missie compound waren geplant, zijn nu droge staakjes en worden gebruikt als brandhout.

Beheer financiën.

Na een paar dagen acclimatiseren hebben we gesprekken gevoerd met betrokkenen en kwamen al snel tot de ontdekking dat de wijze van financieel beheer niet was zoals wij ons dat voorstelde. Omdat alles over veel te veel schijven ging, was het een gecompliceerde situatie, vooral voor de coördinatoren Agnes en Tata.

Dit hebben we in de loop van de weken recht kunnen zetten, zodat Agnes en Tata direct over de financiën kunnen beschikken met de accountant van het diocese en de voorzitter van de besturen op de achtergrond.

Deze methode is veel efficiënter en maakt de boekhouding een stuk gemakkelijker. De coördinatoren hebben weer de zelfstandigheid over de bank accounts en uitgaande cheques die altijd door twee hiervoor aangewezen personen getekend moeten worden. Hierdoor zijn veel tussenpersonen uitgeschakeld.

Dit alles is tot stand gekomen in voortdurend overleg met de Bisschop, coördinatoren en de voorzitter van de besturen van beide projecten.

Het is een geruststelling dat we een sponsor gevonden hebben.

Stichting Vrienden Van Effatha (SVE) is bereid om de lopende kosten van het internaat voor dove kinderen en de dagopvang voor meervoudig gehandicapte kinderen voor een gedeelte te sponsoren. De contracten zijn getekend. Hier zijn we als bestuur van Stichting Ewoi heel blij mee.

Wel zullen we als bestuur steeds actief moeten blijven om de rest van de kosten te kunnen dekken. Mede en dankzij de hulp van velen, die achter deze projecten staan, hebben we daar alle vertrouwen in.
Onze ervaring is dat kleine overzichtelijke projecten meer kans van slagen hebben dan groots opgezette projecten.
Dus we blijven optimistisch over de toekomst.

<u>Het internaat voor dove kinderen.</u>
We werden verwelkomd door een schare kinderen, netjes in hun vrije tijd uniform. De traktatie die we meebrachten werd gewaardeerd. De compound zag er keurig uit evenals de slaapzalen, eetzaal en andere ruimten. Ook de dieren, schilpadden en eenden werden goed verzorgd. De nieuwe watertank was geïnstalleerd en de nieuwe toiletten waren bijna klaar.

Natuurlijk zijn er altijd wel zaken waar aan gewerkt moet worden. Daarin hebben we Tata, de coördinator gesteund, geadviseerd en met de medewerkers gesproken. Omdat deze medewerkers al twee jaar geen salarisverhoging hadden gehad hebben we Tata geadviseerd dit met terugwerkende kracht vanaf januari 2016 recht te zetten. Ook het salaris van Tata moest omhoog omdat zij goed werk doet, de verantwoording heeft voor het geheel van het internaat en daar hoort een passend salaris bij.
Een van de problemen was de veiligheid van het internaat. De solar van de buiten- en binnenverlichting had het op veel plaatsen begeven. De accu's (2003) waren versleten en lampen kapot. Dank zij een gift, toegezegd door een weldoener, juist voor ons vertrek naar Lodwar, hebben we dit kunnen regelen en is de verlichting weer optimaal. Tata zelf controleert elke twee weken alle accu's of er nog voldoende water in zit, want dat is van levensbelang voor de accu's.
Door de nieuwe financiële opzet is er veel extra werk o.a. wat betreft de boekhouding, bijgekomen. Daarom is er een part time administratieve kracht aangesteld die Tata zal helpen bij de administratie. Rosaline Arot, zoals zij heet, heeft de nodige opleidingen hiervoor gehad.

<u>Het Ewoi programma.</u>
Het is bijzonder om te zien hoe de medewerkers de dagopvang voor de meervoudig gehandicapte kinderen uitvoeren. Elke verzorgster heeft twee kinderen onder haar hoede en er loopt een extra kracht rond die helpt waar nodig is.
Door deze zorg reageren de kinderen meer op de omgeving, zijn beweeglijker en maken nu geluidjes. Dit is ook de ervaring van de ouders, die we hebben ontmoet op een ouderbijeenkomst. De meeste ouders zijn erg te spreken over deze

opvang. Een enkeling vindt het een grote belasting zijn/haar kind 's morgens op tijd klaar te hebben.
De zorg, waaronder massage, spelen, muziek en vooral de aandacht, doet de kinderen duidelijk goed.Er is een samenwerking ontstaan met de fysiotherapie afdeling van het ziekenhuis. Een therapeut komt regelmatig naar de dagopvang en adviseert bij problemen.
Ook de armste ouderen krijgen voldoende aandacht. Ze worden regelmatig bezocht en zo nodig wordt er actie ondernomen
Tijdens de huisbezoeken hebben we veel schrijnende gevallen gezien van ouderen die bv.

op een geitenvel in hun hutje liggen en waar weinig zorg aan besteed wordt. De huisbezoekster is dan de enige die regelmatig komt en familie en buren mobiliseert om te helpen.

De ouderen waren erg blij met de zorg van het Ewoi centrum. We hebben meerdere huisbezoeken meegemaakt en de ouderen waren heel blij dat we ze niet vergeten waren.
Ondanks alle problemen zijn de mensen optimistisch en blij, vooral als je ook nog wat voedsel meebrengt.
De soapday, de dag dat de mensen zeep en wat extra voedsel krijgen, is elke keer weer een hoogtepunt voor de ouderen. Er wordt gezongen en gedanst en er wordt thee met suiker en melk geserveerd en ze krijgen een paar sneetjes brood. Een ware traktatie.
.

<u>Op huisbezoek bij Naomie.</u>
Na een droge rivier te zijn gepasseerd reden we, soms stapvoets, over een weg met gaten, kuilen en weggeslagen zijkanten.
We gingen op bezoek bij Naomie. Een heel oude vrouw die volgens haar i.d. kaart 99 jaar zou zijn. Erg onwaarschijnlijk, want de gemiddelde leeftijd ligt nu op ongeveer 50 jaar.

Enkele jaren geleden is Naomie met haar dochter verhuisd naar het buitengebied. Tot die tijd woonden zij op de markt waar de dochter wat groente verkocht, maar dit leverde veel te weinig op om elke dag wat te kunnen eten. Naomie kreeg wekelijks voedsel en ook bij ziekte werd ze geholpen door het Ewoi centrum. Haar dochter zorgde goed voor haar. Ondanks haar moeilijk leven is Naomie altijd een blije vrouw die het leven nam zoals het was.
Ver van het centrum van de stad heeft de dochter een perceel zand afgebakend en daar wat hutjes gebouwd. Ons bezoek was onverwachts.
Naomie zat in een hut, gebouwd rond een boom, waarin het lekker koel was en diende als het verblijf voor overdag.
Ook zat er een blinde dochter van Naomie en een oudere nicht die niet kon lopen vanwege polio, allen schamel gekleed maar schoon. Alle drie zijn ze afhankelijk van de zorg van de dochter van Naomie.
Deze dochter werkt onvoorstelbaar hard. Op de compound een kippenren voor de grote kippen, een klein hokje voor de kuikensen er liepen enkele schapen en geiten rond. Behalve het semi permanente huisje voor de dochter waren er ook hutjes waar de drie dames 's nachts verbleven.
Om aan water te komen moet de dochter twee keer per dag 3 km lopen naar de pomp en terug met twintig titer water op haar hoofd.
Onvoorstelbaar dat iemand dit elke dag maar weer kan opbrengen.
Naomie was erg blij dat we haar bezochten, ze vroeg haar dochter te helpen zodat zij ons staande kon omhelzen. Ze danste op haar manier en dankte met de armen in de lucht voor dit bezoek.
We hadden wat voedsel, zeep en kleding meegebracht waar ze erg blij mee waren.
Een bijzondere ontmoeting die veel indruk op ons maakte.

<u>Bezoek in de middle of nowhere.</u>
In 2002 werd onze hulp ingeroepen door de verpleegkundige van de tbc afdeling van het ziekenhuis.
Er was een moeder opgenomen met vier kinderen waarvan er drie gehandicapt waren. Het ziekenhuis wist niet wat ze er mee aan moesten.
We hebben toen voor deze moeder een hutje gebouwd waar zij met haar kinderen kon verblijven en gezorgd dat ze wat extra voedsel kreeg, wat kleding, zeep etc. Na het beëindigen van haar medicijnkuur hebben we moeder en de kinderen naar huis gebracht ongeveer 120 km van Lodwar. Toen ongeveer een ander half uur rijden, want de weg was prima.
Ook deze familie hebben we bezocht en dat was een heel bijzondere ervaring.
Omdat aan de weg naar het zuiden jaren lang geen onderhoud is gepleegd was het niet mogelijk om sneller te rijden dan 10-20 km per uur. Na drie uur hotsen en botsen in de pick-up kwamen we in het dorpje dat bestond uit enkele hutjes en huisjes. De familie woonde nog drie km verder. Het leek werkelijk het uiteinde van de wereld. Van verre

zagen ze de auto al aankomen en liepen ons nieuwsgierig tegemoet. De moeder herkende ons meteen. Hierbij een foto van de hele familie met de twee kinderen als middelpunt.

De zon brandde genadeloos zodat we meteen onze toevlucht zochten onder een afdakje van palen en een paar golfplaten. De hele familie, groot en klein, er omheen.
Het meisje (± 16) dat vroeger gezond was had de spierziekte ook. Ze lag op een stuk mat, maakte wat geluiden en was zo te zien lang tijd niet gewassen en ze had een dikke bos haar met stof en vuil. De jongen, ook al wat ouder, werd vanuit de hut naar buiten gedragen.
Het was werkelijk mensonwaardig hoe deze jongen er uit zag. Smerig, volkomen misvormd door contracturen en wat geluiden uitstotend.
Hij had als een soort mascotte, een groot bot van een kameel bij zich, dat liet hij ook niet los.
De twee medewerkers van Ewoi waren op alles voorbereid. Zij hadden twee jerrycans met water meegenomen, zeep handschoenen etc. Ze vroegen de moeder toestemming om deze jongeren te wassen. Na een grondige wasbeurt werden ze ingesmeerd met vaseline, nagels geknipt en met een scheermesje werden de hoofden kaal geschoren. Hierbij hielp de tweede vrouw van de vader van de kinderen. Nieuwe kleren aan en de metamorfose was compleet.

Daarna kregen alle kinderen melk en droge koekjes. Voor de moeder was er een nieuwe rok en ze kreeg een bonte kanga om haar schouders.
Toen de jongen zijn moeder zag in de nieuwe kleren begon hij hard te lachen.
Dit tot ieders verbazing want normaal reageerde hij nergens op.
Agnes overhandigde voedsel, maïs, melk meel, bonen thee, suiker en zout voor de familie. Ze sprak hen aan op hun verantwoordelijkheid en maakte duidelijk dat door deze twee kinderen de familie voedsel. Zij vroeg respect voor deze kinderen en zorg van de familie. Een prachtig bezoek, gelukkig was het vrijdag en het begin van het weekend zodat we konden bijkomen, want deze rit was een aanslag op onze gezondheid.

Brief van Nout Ngimusug.
We kregen een brief van Nout, een van de dove kinderen die ons o.a. schreef dat ze heel blij was dat we er waren.

Beste Ben en Annie.
Blij ben ik jullie te kunnen laten weten dat wij het goed maken en dankbaar zijn voor de hulp.
We krijgen kleding, t-shirts en we eten en slapen goed. .Bedankt voor het bezoek en geeft de dank door aan alle sponsors. .We volgen de lessen op school en dat helpt ons bij onze ontwikkeling.
Dank jullie wel voor alles.
Bye bye. Nout

.
Al met al hebben we in de zes weken dat we er zijn geweest veel kunnen doen, vooral op organisatorisch vlak. Omdat de werkzaamheden in de projecten goed worden aangepakt was het voor ons niet nodig om daar veel mee bezig te zijn. Er wordt gewerkt met grote verantwoordelijkheid en hiervan plukken de ouderen, meervoudig gehandicapte en dove kinderen de vruchten.

Het was een mooi en bijzonder bezoek waar we met voldoening op terug kijken.

Hartelijke groeten.
Ben en Annie Janssen.

Secretariaat: Ben Janssen
Jhr. N. van Rosenthalweg 28,
6862 ZW Oosterbeek
Tel. 026-333. 26.06
Email: ben.anniejanssen@kpnmail.nl
Bank: Stichting Ewoi
IBAN rek. nr. NL05RABO 017.69.37.277
Email: stichting.ewoi@gmail.com
Website:www:stichting-ewoi.nl